smutecnireci.cz

Vážení a milí, rodino, přátelé, kolegové,
děkuji, že jste dnes zde, abychom uložili urnu s popelem Evy Králové – naší milované Evičky – a zároveň uctili život, který prosvětlil tolik z nás.

Evička se narodila 22. září 1976 v Olomouci.
Zemřela příliš brzy, ve věku 47 let.
Pro mě byla moje žena a životní parťačka.
Dvacet osm let jsme stáli při sobě v dobrém i zlém.
To je věta, která se čte snadno – ale ve skutečnosti se skládá z tisíců drobných dní, v nichž jsme se učili držet spolu, i když byl vítr proti.

Byla učitelkou tělem i duší.
Studovala pedagogiku a desítky let pak na prvním stupni trpělivě otevírala dětem dveře ke světu.
Inspirovala stovky žáků – ne tím, že by jim říkala, co si mají myslet, ale tím, že je učila, jak přemýšlet.
Po narození našich dětí, Adama a Kláry, dokázala s neuvěřitelnou pečlivostí vyvažovat rodinu a práci.
Nikdy to nebyl kompromis se srdcem – vždycky to byla volba pro člověka před ní.

Evička milovala čtení a dětskou literaturu.
Ve škole organizovala besídky a čtenářské kluby, doma zas měla kytaru, batoh připravený na výlet a voňavé plechy perníčků.
Empatická, zodpovědná, veselá, se silným smyslem pro spravedlnost – to není seznam ctností z učebnice, to byla její každodennost:
uměla se zastat slabšího, najít čas pro toho, kdo zrovna potřeboval, a potichu udělat, co bylo třeba.

Když zavřu oči, nejjasněji vidím letní večery na chalupě u ohně.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnirec.cz

Evička brnká na kytaru, děti zpívají, oheň praská, a i kdyby předtím byl den plný drobných bouří, v té chvíli se utišily.
Měla dar uklidnit každou bouři – písničkou, pohledem, dotykem na rameni.
To světlo bude v našem domově chybět.
Budou nám chybět její písně, i to tiché: „Neboj, to zvládneme.“

Pro Evičku byly zásadní tři věci: vzdělání jako cesta k lepšímu životu, respekt k druhým a trpělivost.
Tohle nám po ní zůstává jako kompas.
A zůstává i prosba, kterou vyslovila jasně: abychom si na ni vzpomínali s úsměvem
– a abychom pokračovali v podpoře školní knihovny, kterou měla tak ráda.
Je to jednoduchý a krásný způsob, jak nechat její práci i srdce dál působit.

Dnes tu stojíme spolu s jejími rodiči, Alenou a Miroslavem,
s našimi dětmi, Adamem a Klárou,
a já, Martin, děkuji každému z vás za blízkost a oporu.
Věřím, že když se za chvíli rozloučíme a urnu svěříme zemi,
nezmizí to podstatné:
zůstane v nás její hlas, když trpělivě vysvětlovala,
její smích, který uměl odlehčit i těžký den,
a její tiché přesvědčení, že vzdělání a laskavost mají sílu měnit svět.

Prosím, až dnes půjdete domů, otevřete někdy s dětmi knihu.
Zazpívejte si u stolu.
A jestli můžete, podpořte knihovnu ve škole.
To všechno je způsob, jak říct: Evičko, děkujeme – žiješ dál v tom, co děláme, jak mluvíme, jak se k sobě chováme.

Evičko,
děkuji ti za naše roky, za naše děti, za každý večer u ohně.
Odpouštím ti, že jdeš napřed – a slibuji, že tvé světlo budeme nést dál.
Odpočívej v pokoji. My poneseme píseň.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz
Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz